

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/75/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010334
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3814010334.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Lucie Horvátovej, v trestnej veci obžalovaného Q. L., nar. XX.XX.XXXX v V. v K., trvale bytom B., ul. V. XXX/XX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí dňa 29. novembra 2022 prejednal odvolania obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. októbra 2021, sp. zn. 2T/100/2014 a takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods.3 Trestného poriadku

obžalovaný Q. L., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom B., ul. V. XXX/XX,

je vinný, že

dňa 9.12.2012 v čase okolo 02.00 hod. v disko klube Jantár v X. na ulici J. I. B. č. X po predchádzajúcom verbálnom konflikte s poškodeným D.. X. V., pri ktorom smerom ku poškodenému hodil sklenený pohár s vodkou, ktorý poškodeného netrafil, fyzicky napadol poškodeného D.. X. V. takým spôsobom, že z tam situovaného barového pultu vzal do ruky sklenenú fľašu od minerálky a držiak túto sklenenú fľašu v ruke, touto v bezprostrednej blízkosti udrel poškodeného do tváre, do oblasti koreňa nosa a mierne nad ľavé kolo, čím poškodenému spôsobil na tvári zranenia vyžadujúce si lekárske ošetrovanie - tržnú ranu dĺžky 7 - 8 cm, smerujúcu od koreňa nosa na ľavú stranu čela, otras mozgu ľahkého stupňa so sťažiením obvyklého spôsobu života po dobu 14 dní, pričom podľa záverov znaleckého posudku č. 40/2013 znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo - chirurgia, uvedené konanie svojím charakterom a s prihliadnutím najmä na lokalitu tváre mohlo spôsobiť u poškodeného D.. X. V. zranenia a to najmä zlomeniny tvárového skeletu ako kosti nosa, jarmovej kosti, čelustného komplexu, očné, čelovej kosti, prípadne otras mozgu stredného či ťažkého stupňa, ako aj vnútrolebkové krvácanie, ktoré by predstavovali život ohrozujúci stav poškodeného

teda

- dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu činu, aby inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo,
- fyzicky, verejne a na mieste verejnosti prístupnom sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou

tým spáchal

- zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 k § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 123 ods. 3 písm. e), písm. i) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 3 Trestného zákona a za to sa

odsudzuje:

Podľa § 155 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), § 39 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, výkon ktorého sa obžalovanému podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienične odkladá na skúšobnú dobu 4 (štyri) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku sa poškodení D.. X. V., nar. XX.X.XXXX, bytom X., J. XXX/X, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. so sídlom Mamateyova č. 17, 850 05 Bratislava, IČO: 35 937 874 a Sociálna poisťovňa, pobočka Prievidza, Matice slovenskej 10, 971 01 Prievidza, odkazujú s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného Q. Demena z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. októbra 2021, sp. zn. 2T/100/2014, bol obžalovaný Q. L. uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 123 ods. 1 a § 122 ods. 3 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 3 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

„dňa 9.12.2012 v čase okolo 02.00 hod. v disko klube Jantár v X. na ulici J. I. B. č. X po predchádzajúcom verbálnom konflikte s poškodeným D.. X. V., pri ktorom smerom ku poškodenému hodil sklenený pohár s vodkou, ktorý poškodeného netrafil, fyzicky napadol poškodeného D.. X. V. takým spôsobom, že z tam situovaného barového pultu vzal do ruky sklenenú fľašu od minerálky a držiak túto sklenenú fľašu v ruke, touto v bezprostrednej blízkosti udrel poškodeného do tváre, do oblasti koreňa nosa a mierne nad ľavé kolo, čím poškodenému spôsobil na tvári zranenia vyžadujúce si lekárske ošetrenie - tržnú ranu dĺžky 7 - 8 cm, smerujúcu od koreňa nosa na ľavú stranu čela, otras mozgu ľahkého stupňa so sťažiením obvyklého spôsobu života po dobu 14 dní.“

Za to bol odsúdený podľa § 156 ods. 3, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), § 39 ods. 1 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, výkon ktorého sa mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienične odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov. Zároveň podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku boli poškodení D.. X. V., nar. XX. 9. XXXX, bytom X., J. XXX/X, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. so sídlom Mamateyova č. 17, 850 05 Bratislava, IČO: 35 937 874, Sociálna poisťovňa, pobočka Prievidza, Matice slovenskej 10, 971 01 Prievidza, odkázaní okresným súdom s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný a prokurátor podali proti nemu v zákonnej lehote odvolanie.

Následne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajoba v dôvodoch odvolania uviedla doslovne nasledovné:

„Obžalovaný sa nestotožňuje s právnymi závermi vyneseneho rozsudku a tento v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia napadol odvolaním. Uvedené odvolanie bolo zahlásené na pojednávaní a týmto zdôvodnením objasňuje obžalovaný dôvody, ktoré ho vedú k podaniu odvolania.

Počas celého konania bolo zo strany obžalovaného prezentované, že priebeh konfliktu nebol obžalovaným vyvolaný, že obžalovaný bol napadnutý poškodeným a iba záver konfliktu vyznel v neprospech obžalovaného. Súd však musel bez pochyb zistiť, že spúšťačom nedorozumenia a napadnutia obžalovaného bolo konanie poškodeného. Tento stav súd nikde nezohľadnil a dozorujúci

prokurátor ani v takomto konaní poškodeného nevidel protispoločenské správanie a porušovanie noriem Trestného zákona. Obžalovaný z trestného činu výtržníctva bol však iba obžalovaný a to za prečin výtržníctva, hoci prvý, kto útočil bol poškodený. Za takéhoto stavu sa potom opodstatnene natíska otázka naplnenia ak objektívnej, tak i subjektívnej stránky trestného činu výtržníctva zo strany obžalovaného. Aký spoločenský záujem bol čo do ochrany porušený a prečo nedošlo k aplikácii zákona vo vzťahu k osobe, ktorá konala protispoločenský a záujmom chráneným Trestným zákonom. Aká sila vyvolala vybočenie smerovania iba voči obžalovanému, ktorý sa nikdy nedotkol poškodeného a konal reflexívne, resp. v páde, kde nebolo možné predpokladať úmysel poškodenia zdravia inej osoby. Ešte väčšiu otázku vyvoláva za tohto stavu aplikovanie § 122 ods. 3 Tr. zákona. Jednak preto, že nebolo v konaní ustálené či letel pohár, alebo fľaša, či bol pohár, alebo fľaša hodaná, alebo sa jednalo o reflexívny pohyb pri páde obžalovaného, pri ktorom tieto veci leteli do priestoru zariadenia.

Obžalovaný v ďalšej časti konania pred súdom na základe vyššie uvedených skutočností zotrval na tom, že bol napadnutý poškodeným D. X. V.. Táto skutočnosť preto vyvoláva potrebu prehodnotenia prijatého právneho záveru súdom, ktorý nedostatočne aplikoval zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Teda nebolo možné takýto záver o spáchaní výtržníctva prijať. Následne neopodstatnene bol prijatý aj záver súdu o tom, že sa mal obžalovaný dopustiť aj trestného činu výtržníctva a v stave, kedy dostal úder do oka nemohol koordinovať svoj pohyb a pri páde odhodil do posledného pojednávania neustálený predmet, pričom cieľ nijaký nesledoval. V priebehu celého konania obžalovaný poukazoval na to, že intenzita úderu do jeho tváre bola silná, že došlo k otrasu mozgu a jeho stav si vyžadoval pobyt v nemocnici. V tejto súvislosti prokurátor operuje v rámci podaného odvolania prísnejšou právnou kvalifikáciou a na druhej strane absolútne opomína hodnotiť a právne posúdiť konanie poškodeného. Nie je teda zachovaná zásada oficiality, keď konanie poškodeného i keď je nepochybné čo do jeho uskutočnenia a napĺňa vymedzenie trestného činu, tak nie je vyšetované.

Pri hodnotení tohto prípadu treba vnímať a hodnotiť tento prípad aj čo do spúšťača konania obžalovaného. Okolnosti daného prípadu potvrdzujú existenciu konfliktu medzi poškodeným a obžalovaným, ktorý však „spustil“ samotný poškodený tým, že uderil obžalovaného spoza inej osoby. Daný úder spôsobil vyššie uvedené následky a prokurátor daný dôkaz nevyhodnotil v súčinnosti s ostatnými dôkazmi a jednostranne viedol trestné stíhanie iba voči obžalovanému. Obdobne súd viazaný podanou obžalobou prípad neposúdil v širšom kontexte udalosti a preto nesprávne rozhodol o vine obžalovaného pri trestnom čine výtržníctva.

Ďalším dôvodom prečo bolo opodstatnené podať odvolanie proti vydanému rozsudku je uznanie z viny podľa § 156 Tr. zákona. Ak s prihliadnutím na ustanovenie § 156 ods. 3, Tr. zákona sa na naplnenie tohto trestného činu vyžaduje splnenie ako objektívnej, tak i subjektívnej stránky trestného činu a v rámci subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel, tak takýto úmysel obžalovaného trafiť poškodeného v danom čase bez koordinácie pohybu a okolia v dôsledku utrpeného úderu do hlavy nie je možné vyhodnotiť inak, ako konanie neúmyselné. Nie je možné tento úmysel zákonom požadovaný zo skutkových okolností incidentu preukázať, čo evokuje záver, že dané konanie a preskúmanie naplnenia tejto podmienky u daného trestného činu nebolo možné, nie je dôkaz tento záver podporujúci a všetky dohady sú limitované zásadou v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Každá pochybnosť by mala byť vyvrátená produkovaním dôkazu o opaku alebo posúdená v zmysle vyššie uvedenej zásady.

Pre hodnotenie celého prípadu je potrebné tento vyhodnotiť z viacerých uhlov pohľadu. Prvým hľadiskom je skutočnosť správania sa osôb zúčastnených na konflikte a analyzovania príčiny vzniku konfliktu a v konečnom dôsledku konanie toho, ktorého účastníka.

Z výpovedí z prípravného konania ako i hlavného pojednávania vyplýva, že to nebol obžalovaný, ktorý by konflikt vyvolal. Minimálne v tej situácii, že prvý fyzicky niekoho napadol. O napadnutie a fyzickú inzultáciu išlo zo strany poškodeného a teda je dôvodné prijať záver, že bolo to práve konanie poškodeného, ktorý vyvolal fyzický útok, na ktorý reagoval obžalovaný spôsobom nemožným ustáliť záver o jeho úmysle spôsobiť poškodenie zdravia inej osoby. Samotný úder obžalovaného zo strany poškodeného, následná dezorientácia obžalovaného, následná hospitalizácia po symptómoch otrasu mozgu nie je možné vyhodnotiť inak, ako dôkazná núdza obžaloby. Preto ak poškodený útok smeroval na obžalovaného musel počítať s reakciou minimálne obrany alebo reflexu. Tieto dva prejavy nemožno podradiť pod konania, ktoré by boli rozumovo spracované a vyhodnotené čo do dôsledku. Nedá sa teda ustáliť, že by obžalovaný vedel, že svojim konaním môže následky opísané v skutkovej vete poškodenému spôsobiť, ani to, že nedôvodne sa spoliehal na to, že ich nespôsobí. Teda absentuje podstatná zložka subjektívnej stránky trestného činu, t.j. úmysel. Zákonné ustanovenie § 156 ods. 3 písm. a) si úmysel vyžaduje.

Ak je takto úmysel spochybnený a zákonom ako základný kameň pre vyvodenie zodpovednosti vyžadovaný, teda preukázateľne toto dôkazné bremeno obžaloba zvládla a absencia tohto dôkazu mala

viesť súd k aplikovaniu zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Preto sa v tomto prípade nedá hovoriť o posúdení konania obžalovaného v zmysle § 156 ods. 3 písm. a) Tr. zákona. Natíska sa otázka inej právnej kvalifikácie daného skutku, avšak táto nikdy nezodpovedá žalovanému prečinu ublíženia na zdraví z vyššie uvedených dôvodov nepreukázania úmyslu.

V jednom dychu je potrebné poukázať aj na to, že za takýchto okolností dezorientácie samotného obžalovaného v podstate pri strate vedomia nie je možné jeho konanie hodnotiť ako konanie v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1, písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zákona. Aj toto ustanovenie pre naplnenie ako z objektívnej, tak i subjektívnej stránky vyžaduje splnenie viacerých podmienok medzi iným aj úmyselné konanie obžalovaného na mieste verejnosti prístupnom. Hodnotenie konania obžalovaného, že v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva došlo aj k prečinu ublíženia na zdraví nie je právne správne. To všetko s prihliadnutím na vyššie uvedenú argumentáciu, že impulzom na reakciu obžalovaného bolo konanie poškodeného, ktoré nepochybne naplňalo znaky výtržníctva, pretože poškodený nepochybne úder smeroval na hlavu obžalovaného, tento úder miestom dopadu spôsobil otrasenosť obžalovaného a samozrejme aj následky, ktoré sú zachytené v zdravotnej dokumentácii obžalovaného ako sprievodné javy pôsobiaceho násillia zo strany obžalovaného.

Je neprípustné za ustálenia takéhoto dôkazného stavu stotožniť sa s tým, že poškodený nenaplnil znaky trestného činu výtržníctva (nebol nikdy vyšetrovaný ani obžalovaný za napadnutie iného na verejnosti) a naopak obžalovaný pri takomto priebehu skutku sa mal výtržníctva dopustiť. Ak ustanovenie § 364 hovorí, že trestného činu výtržníctva sa dopustí páchať! vtedy, ak slovné alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom sa dopustí hrubej neslušnosti alebo výtržnosti v zákonom vymedzených konaní v danom prípade napadnutia iného a podľa odseku 2 závažnejším spôsobom konania, tak k tomu obžalovaný uvádza, že nikoho nenapadol, nemal záujem niekoho napadnúť a prípade, že v čase bezprostrednom po údere jeho hlavy a padaní na zem došlo k vymršteniu fľaše, alebo iného predmetu smerom odkiaľ prichádzal úder, tak nie je možné konštatovať ani to, že obžalovaný mal záujem niekoho napadnúť a ani to, že niekoho napadol. K závažnejšiemu spôsobu konania obžalovaný konštatuje, že ani táto kvalifikácia v zmysle § 122 ods. 3 Tr. zákona nie je opodstatnená, pretože v danom prípade vymrštená fľaša, prípadne pohár nebola použitá ako zbraň na útok, ktorou sa má stať útok účinnejším, ale k jej vymršteniu došlo pádom a reflexívnym konaní samotného obžalovaného.

Súdom zvolené a prijaté právne závery sú teda nezodpovedajúce jednotlivým identifikovaným skutkovým podstatám, z ktorých bol obžalovaný uznaný vinným a preto obžalovaný hneď na pojednávaní zahlásil odvolanie, ktoré dodatočne takýmto spôsobom odôvodňuje.

Na základe takto zdôvodneného odvolania sa obžalovaný domáha oslobodenia spod obžaloby, nakoľko nie sú splnené zákonom stanovené predpoklady pre naplnenie ako trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 3 písm. a) Tr. zákona, § 364 ods. 1, písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zákona, čo odôvodňuje potom žiadosť obžalovaného oslobodiť spod obžaloby.“

Prokurátor zdôvodnil zahlásené odvolanie v neprospech obžalovaného doslovne nasledovne:

„Predmetný rozsudok prvostupňového súdu nepovažujem vo vzťahu k výroku o vine a treste za zákonný a dôvodný, preto som proti nemu podal odvolanie v neprospech obžalovaného a to proti výroku o vine a treste.

V prvom rade poukazujem na pochybenie zo strany okresného súdu týkajúce sa právnej kvalifikácie uvedenej vo výroku napadnutého rozsudku v časti kvalifikácie skutku podľa § 156 ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 123 ods. 1 a § 122 ods. 3 Trestného zákona. Pochybenie spočíva v kvalifikovaní trestného činu ublíženia na zdraví podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty závažnejším spôsobom konania, pričom vo výroku poukazuje na § 122 ods. 3 Trestného zákona, ktorý upravuje spáchanie trestného činu so zbraňou. Uvedené je vylúčené vzhľadom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorý jasne upravuje výnimky z uplatnenia toho závažnejšieho konania so zbraňou pri taxatívne vymenovaných trestných činoch, pričom jedným z nich je práve trestný čin ublíženie na zdraví podľa § 156 Trestného zákona.

Čo sa týka kvalifikácie skutku uvedeného v napadnutom rozsudku, nestotožňujem sa s tým, že malo ísť o spáchanie prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Zo spôsobu konania obvineného a spôsobených následkov, miery zavinenia ako aj ďalších okolností spáchania činu mám za to, že v tomto prípade ide o zločin ublíženie na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, a to z nasledovných dôvodov.

V priebehu dokazovania bol jednoznačne ustálený priebeh konania obvineného a poškodeného v mieste, čase a spôsobe spáchania skutku. Tak, ako konštatoval prvostupňový súd vo svojom rozsudku, dňa 09.12.2021 v čase okolo 02:00 hodine v disko klube Jantár v X. došlo ku konfliktu, kde najprv obvinený verbálne napadol poškodeného, následne ho niekoľkokrát obliat a následne napadol sklenenou fľašou takým spôsobom, že ho udrel do tváre, do oblasti nosa. Išlo jednoznačne o úmyselné konanie obvineného, pričom uvedené bolo v priebehu konania potvrdené vypracovanými znaleckými posudkami, ako aj výpoveďami svedkov a samotného poškodeného. Úderom sklenenou fľašou, ktorú držal v ruke, spôsobil obvinený poškodenému tržnú ranu v oblasti od koreňa nosa smerujúcu na ľavú stranu čela, pričom ihneď po údere začala poškodenému z rany tiecť krv. Zároveň utrpel ľahký otras mozgu.

Na základe vypracovaného posudku znalca č. 40/2013 MUDr. T. O. z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie súdne lekárstvo bolo zistené, že mechanizmus vzniku poranenia zodpovedá tomu priebehu konania, ktoré bolo súdom ustálené, pričom je veľmi nepravdepodobné, že by k zraneniam poškodeného mohlo dôjsť odhodením fľašky, resp. jej voľným pádom. Táto verzia bola v priebehu dokazovania vylúčená. Podľa vyjadrenia znalca napadnutie poškodeného mohlo svojim charakterom s prihliadnutím hlavne na lokalitu tváre spôsobiť u poškodeného D.. X. V. zranenia ako zlomeniny tvárového skeletu (napr. kostí nosa, jarmovej kosti, čelustného komplexu, očnice, čelovej kosti a podobne), prípadne otras mozgu stredného, či ťažkého stupňa, ako aj vnútrolebkové krvácanie (ktoré by predstavovalo život ohrozujúci stav), v tomto konkrétnom prípade však k tomu nedošlo.

Taktiež poukazujem na vyjadrenie MUDr. F. U., znalca z odboru farmácie uvedenom v jeho odbornom vyjadrení č. 11/2013 (č.1. 95 vyšetrovacieho spisu), v ktorom uvádza, že v prípade, že by bol útok obvineného vedený väčšou intenzitou, mohlo by dôjsť k zlomenine koreňa nosa s posunutím úlomkov. Pri zasiahnutí oka rovnakou intenzitou by mohlo dôjsť k závažnému poškodeniu očnej gule s možným poškodením zraku (zrakovej ostrosti), prípadne až úplnej strate oka a aj k poraneniu celistvosti čelovej kosti.

V ďalšom konaní bol znalec vypočutý na hlavnom pojednávaní dňa 19.11.2014 a dňa 23.01.2018, pričom súd v odôvodnení rozsudku použil už len vyjadrenia znalca v tom smere, že zistené zranenia poškodeného je možné hodnotiť z lekárskeho hľadiska ako ľahké, vyžadujúce si práceneschopnosť do 10 dní, otras mozgu nezanecháva trvalé následky. Podľa znalca teoreticky mohlo dôjsť vzhľadom na použitý predmet útoku, smer útoku ku spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví. Musela by však byť použitá podstatne väčšia intenzita útoku aby vzniklo poranenie, ktoré by malo za následok zlomeninu nosovej kosti, dutiny lebečnej. Poškodenie oka je málo pravdepodobné, intenzita útoku bola stredne silná.

Na základe uvedeného mám za to, že súd sa nedostatočne vysporiadal s posúdením možných následkov útoku obvineného, spôsobom, akým obvinený útok uskutočnil, ako aj úmyslom obvineného. Vzhľadom na povahu použitého predmetu na útok, časť tela, na ktorú bol útok zameraný, intenzitu útoku, skutočnosť, že poškodený stál pred obvineným v jeho bezprostrednej blízkosti, je nepochybné, že obvinený chcel svojim konaním spôsobiť poškodenému ťažší následok, resp. bol s tým uzrozmenný, ku ktorému nedošlo iba náhodou. Vyplýva to z charakteru zranení, ktoré utrpel poškodený (7-8 cm dlhá tržná rana). Obvinený použil na svoj útok sklenenú fľašu, pričom mieril na oblasť hlavy, pričom musel byť uzrozmenný s tým, že hoci aj úderom strednej intenzity môže spôsobiť poškodenému také zranenia, ktoré zodpovedajú ťažkej ujme na zdraví, napríklad že zasiahne oko poškodeného. Poukazujem na vyjadrenie znalca, ktorý sám potvrdil, že k ťažkej ujme mohlo teoreticky dôjsť, pričom jedným z možných následkov mohlo byť aj poškodenie zraku. Z pohľadu úmyslu páchatela, ako aj ostatných skutočností toto postačuje na posúdenie konania obvineného ako pokus ťažkej ujmy na zdraví.

Obvinený nie je bezúhonná osoba, motívom jeho činu bol predchádzajúci útok na poškodeného, takže určite nešlo o náhodu, ale úmyselný útok na oblasť hlavy s použitím sklenenej fľaše, ktorej rozbitím pri dopade mohli byť poškodenému spôsobené vážnejšie zranenia, ako tie, ktoré utrpel. Zdôrazňujem tú skutočnosť, že len náhodou nedošlo k závažnejším následkom na zdraví poškodeného. Provokatívne konanie obžalovaného (útok predchádzala slovná potýčka vyprovokovaná obžalovaným) dáva relevantný podklad k tomu, že tento konal cielene s úmyslom vyprovokovať konflikt medzi ním a poškodeným. Obžalovaný a poškodený sa nachádzali v bezprostrednej blízkosti.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd uviedol len tú skutočnosť, že „v prípade stredne silnej intenzity útoku na poškodeného nebolo možné spôsobiť tomuto vnútro lebečné krvácanie, musela by byť väčšia intenzita útoku, taktiež nedošlo k zlomenine tvárového skeletu“. V prípade možného poškodenia zraku však len stroho uviedol, že je málo pravdepodobné, pričom k poškodeniu zraku predsa mohlo dôjsť aj v dôsledku použitia strednej intenzity útoku, pričom na vnútro lebečné krvácanie už bola potrebná vyššia intenzita. Uvedené nevylučuje, že mohlo ísť o pokus ťažkej ujmy. S poukazom na závery uvedené v písomnom vyhotovení znaleckého posudku č. 40/2013 MUDr. T. O. som naďalej aj toho názoru, že za

určitých okolností mohlo dôjsť aj k zraneniam tvárového skeletu, prípadne otrasu mozgu stredného, či ťažkého stupňa, ako aj vnútro lebečnému krvácaniu.

Pri správnom posúdení konania obvineného nie je možné vychádzať len zo spôsobenej ujmy na zdraví, ale treba prihliadnúť aj na to, za akých okolností sa útok uskutočnil, akým predmetom sa útočilo a aké nebezpečenstvo z útoku hrozilo (R 16/1964). Z hľadiska úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví stačí zistenie, že páchateľ vedel, že svojim konaním môže spôsobiť tento ťažký následok, a bol s tým uzrozumený (eventuálny úmysel). Na také uzrozumenie možno usudzovať najmä z povahy použitej zbrane, z intenzity útoku, zo spôsobu jeho vykonania a z pohnútky činu (R 11/1966).

Na základe uvedeného konštatujem, že čo sa týka výroku o vine obvineného, tento považujem za nezákonný a nedôvodný, nakoľko skutok bol zo strany prvostupňového súdu nesprávne posúdený ako ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 123 ods. 1 a § 122 ods. 3 Trestného zákona, čoho dôsledkom došlo aj k nesprávnemu určeniu trestu, ktorý taktiež považujem za nezákonný a nedôvodný, a to aj s poukazom na nezákonnú právnu kvalifikáciu v súvislosti s použitím závažnejšieho konania "zo zbraňou" použitú v prípade prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

S poukazom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne, v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Prievidzi vo výroku o vine a treste, a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovaného Q. L., nar. XX.XX.XXXX uzná vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 122 ods. 3 Trestného zákona, za čo mu podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1, § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 39 ods. 1 Trestného zákona uloží nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 roky, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody S minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Pri rešpektovaní zásady adekvátnosti trestu s prihliadnutím na povahu a závažnosť činu či osobnosť páchateľa Trestný zákon priznáva súdu na túto situáciu reagovať možnosťou zníženia trestu mimo hraníc zákonnej trestnej sadzby. V danom prípade navrhujem využiť inštitút mimoriadneho zníženia trestu, a to vzhľadom na dlhší časový úsek od spáchania predmetného skutku, ako aj spôsobené následky, ktoré nemali trvalo nepriaznivý charakter pre poškodeného. Uvedený inštitút napokon využil aj súd v napadnutom rozsudku, s čím sa stotožňujem. "

K dôvodom odvolania prokurátora sa písomne vyjadril poškodený prostredníctvom svojho splnomocnenca. Vo vyjadrení prostredníctvom splnomocnenca uviedol nasledovné:

„Bol mi doručený rozsudok OS PD, ktorým bol obžalovaný odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, ktorý mu bol odložený na skúšobnú lehotu 36 mesiacov. Dokonca mi bolo doručené odvolanie právneho zástupcu obžalovaného, a to preto, že nie je spokojný s výškou trestu.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj prokurátor, ktorý z môjho pohľadu úplne správne a zákonne argumentuje v súlade s judikatúrou, že obžalovaný nemal byť odsúdený za prečin ublíženia na zdraví, ale za zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu v súbehu s prečinom výtržníctva za osobného kvalifikačného pojmu obzvlášť závažným spôsobom. Je zrejme, že tento obžalovaný je recidivistom v pravom význame tohto kvalifikačného pojmu, a to preto, že bol opakovane odsúdený.

Okrem toho skutočnosť, že Okresný súd Prievidza od roku 2012, kedy sa skutok stal riadne a včas nekonal, zasiahol tým do mojich ústavných práv, a to konkrétne do princípu právneho štátu a princípu právnej ochrany, ktorého subsystemom je aj princíp legitímnych očakávaní. V zmysle tohto subsystemu v právnom štáte platí, že obeť trestných činov majú legitímne práve očakávať, že páchatelia týchto trestných činov budú riadne a včas potrestaní. Tento princíp 10-ročným rozhodovaním Okresný súd Prievidza porušil, a preto zvažujem podanie ústavnej žaloby na odškodnenie ujmy, ktorú mi takýmto nesprávnym postupom Okresný súd Prievidza spôsobil.

Okrem toho v celom tomto konaní boli úplne zrejme spôsobované obžalovaným prietahy a aj nesprávny postup súdu, čím vznikla skutočnosť, že obžalovaný sa vyhol nepodmienečnému trestu odňatia slobody. A to preto, že počas tohto konania (upozorňujem nie spáchania skutku) bol v podmienke a tým, že toto súdne konanie „naťahoval“, vyhol sa uloženiu nepodmienečného trestu, čo svojím konaním zapríčinil Okresný súd Prievidza. Ja toto považujem za nesprávne, nezákonné a neprijateľné. Na základe uvedeného žiadam, aby odvolací súd v súlade s odvolaním prokurátora jeho návrhom zrušil napadnutý rozsudok a odsúdil obžalovaného tak ako je uvedené predposlednom odseku podaného odvolania prokurátora. Za úplne nesprávne považujem, po 10tich rokoch ma súd odkáže na civilné konanie s mojím nárokom na náhradu bolestného sťaženia spoločenského uplatnenia a nemajetkovej ujmy.“

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“), na podklade podaných odvolaní na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, naproti tomu odvolanie prokurátora dôvodné je.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora a obžalovaného napadnutého výroku o vine a treste rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytykané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytykánych, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o správnosť samotnej, odvolaním prokurátora a obžalovaného napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu, z odvolaní a z vyššie citovaných obsahov ich písomných dôvodov vyplýva, že prokurátor a obžalovaný v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu namietali správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o preukázaní viny obžalovaného avšak za úpravy skutku a následnej zmenenej právnej kvalifikácie. Podľa názoru odvolacieho súdu prokurátor a obžalovaný teda namietali nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., pričom podľa názoru obžalovaného pri správnom hodnotení dôkazov mal okresný súd dospieť k záveru, že na základe vykonaného dokazovania mal byť spod obžaloby oslobodený, naproti tomu podľa názoru prokurátora mal byť obžalovaný uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, ako ho uznal okresný súd.

V súvislosti s otázkou v odvolaní prokurátora a obžalovaného namietanej správnosti postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

Zákonný rámec zdôvodnenia presvedčenia súdu, založeného aj na správnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., obsahuje ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ustanovenia ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto.

Z citovaného znenia ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že zákonnou náležitosťou odôvodnenia rozsudku musí byť aj riadne odôvodnenie zistenia konkrétnych skutkových okolností prípadu, rozhodných z hľadiska aplikácie príslušných zákonných ustanovení. V súvislosti s uvedeným odvolací súd považuje za potrebné poukázať na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní. Riadne odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť

spravodlivého súdneho procesu, zabezpečenie ktorého vyžaduje účinná realizácia základného práva každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z výrokovej časti napadnutého rozsudku, týkajúcej sa viny obžalovaného vyplýva, že okresný súd dospel k záveru o spôsobení zranení poškodenému konaním obžalovaného a to tak, že „vzal do ruky sklenenú fľašu od minerálky a držiac túto sklenenú fľašu v ruke, touto v bezprostrednej blízkosti udrel poškodeného do tváre, do oblasti koreňa nosa a mierne nad ľavé kolo,“ čím mu mal spôsobiť na tvári zranenia vyžadujúce si lekárske ošetrovanie - tržnú ranu dĺžky 7 - 8 cm, smerujúcu od koreňa nosa na ľavú stranu čela, otras mozgu ľahkého stupňa so sťažiením obvyklého spôsobu života po dobu 14 dní. Konanie obžalovaného okresný súd vo svojom rozhodnutí posúdil aj ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 123 ods. 1 a § 122 ods. 3 Trestného zákona.

Odvolačný súd v prvom rade uvádza, že okresný súd vo vyššie uvádzanej časti jeho rozhodnutia pochybil, pričom toto pochybenie spočíva v kvalifikovaní trestného činu ublíženia na zdraví podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty závažnejším spôsobom konania, pričom vo výroku poukazuje na § 122 ods. 3 Trestného zákona, ktorý upravuje spáchanie trestného činu so zbraňou. Uvedené je vylúčené vzhľadom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorý jasne upravuje výnimky z uplatnenia toho závažnejšieho konania so zbraňou pri taxatívne vymenovaných trestných činoch, pričom jedným z nich je práve trestný čin ublíženie na zdraví podľa § 156 Trestného zákona.

Ďalej pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že podľa vypracovaného posudku č. 40/2013 znalca MUDr. T. O. PhD. ako aj jeho samotných vyjadrení, že teoreticky mohlo dôjsť, vzhľadom na použitý predmet útoku, ku spôsobeniu, vzhľadom na smer útoku, ťažkej ujmy na zdraví. Napadnutie poškodeného mohlo svojim charakterom s prihliadnutím hlavne na lokalitu tváre spôsobiť u poškodeného D.. X. V. zranenia ako zlomeniny tvárového skeletu (napr. kostí nosa, jarmovej kosti, čeľustného komplexu, očnice, čelovej kosti a podobne), prípadne otras mozgu stredného, či ťažkého stupňa, ako aj vnútrolebkové krvácanie, ktoré by predstavovalo život ohrozujúci stav, v tomto konkrétnom prípade však k tomu nedošlo.

Rovnako z odborného vyjadrenia MUDr. U. č. 11/2013 zo dňa 02.02.2013, okrem iného vyplýva skutočnosť, že ak by bol úder vedený väčšou intenzitou, mohlo dôjsť ku závažnejšiemu zraneniu a to zlomenine čelovej kosti.

Podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, pokus trestného činu je konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu.

Na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. úplne absentujú akékoľvek úvahy a vysvetlenia, ktoré viedli okresný súd - napriek vyššie uvedeným záverom znalcov - k záveru, podľa ktorého mal obžalovaný spôsobiť poškodenému „ľahké zranenia“ bez toho, aby sa zaoberal aj možnosťou úmyslu obžalovaného spôsobiť poškodenému závažnejšie zranenia. Dňa 09.12.2021 v čase okolo 02:00 hodine v disko klube Jantár v X. došlo ku konfliktu, kde najprv obžalovaný verbálne napadol poškodeného, následne ho niekoľkokrát obliat a následne napadol sklenenou fľašou takým spôsobom, že ho udrel do tváre, do oblasti nosa. Išlo jednoznačne o úmyselné konanie obžalovaného, pričom uvedené bolo v priebehu konania potvrdené vypracovanými znaleckými posudkami, ako aj výpoveďami svedkov a samotného poškodeného. Úderom sklenenou fľašou, ktorú držal v ruke, spôsobil obžalovaný poškodenému tržnú ranu v oblasti od koreňa nosa smerujúcu na ľavú stranu čela, pričom ihneď po удere začala poškodenému z rany tiecť krv. Zároveň utrpel ľahký otras mozgu.

Niet zrejme pochyb o tom, že vyššie uvedené znalecké dokazovanie bolo vykonané za účelom odborného posúdenia vplyvu konania obžalovaného na fyzický stav poškodeného. Preto bolo povinnosťou okresného súdu podľa § 168 ods. 1 Tr. por. vysvetliť v odôvodnení napadnutého rozsudku, aké úvahy ho viedli k záveru o spôsobení ľahkých zranení poškodenému konaním obžalovaného, ak znalec dospel k odbornému záveru, podľa ktorého konanie obžalovaného mohlo s prihliadnutím na použitý predmet útoku, spôsob, vzhľadom na smer útoku, spôsobiť poškodenému aj ťažkú ujmu

na zdraví. Na naplnenie znakov tohto trestného činu sa vyžaduje splnenie ako objektívnej, tak i subjektívnej stránky trestného činu a v rámci subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel, tak takýto úmysel obžalovaného trafiť poškodeného v danom čase tvrdým predmetom/fľašou od minerálky priamo do najcitlivejšej časti tela/tváre. Okresný súd absolútne odignoroval, resp. vôbec nevysvetlil vo svojom rozhodnutí, prečo k takémuto konaniu obžalovaného v štádiu pokusu nemohlo dôjsť, vôbec sa s tým nezaoberal. Na zhodnotenie ublíženia na zdraví na strane poškodeného, si vystačil len s reálnymi zraneniami, ktoré poškodený utrpel, pričom rovnako neuviedol, prečo bol pre rozhodnutie o vine obžalovaného dostatočný len takýto okruh zranení.

V súvislosti s absenciou vysvetlení v odôvodnení napadnutého rozsudku, prečo okresný súd v rozpore so závermi znalca dospel k záveru, podľa ktorého obžalovaný mal spôsobiť poškodenému len ľahké zranenia, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hoci podľa § 2 ods. 12 Tr. por. sa znalecký posudok hodnotí ako každý iný dôkaz, špecifikum hodnotenia výsledkov znaleckého dokazovania spočíva v tom, že súd nemôže ľubovoľne nahradiť odborný názor znalca vlastným názorom, ale môže len preveriť, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku a či riešenie znalca logicky vyplýva zo správne zistených skutkových podkladov (viď aj R 40/1972). Ak teda okresný súd v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. vôbec nevysvetlil, prečo na rozdiel od odborného záveru znalca dospel k záveru o preukázaní len ľahkých zranení poškodeného konaním obžalovaného, je tento podstatný záver okresného súdu nepreskúmateľný.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec neuviedol, ako sa vysporiadal s obžalobnými tvrdeniami prokurátora vo vzťahu k závažnejšiemu zavineniu obžalovaného.

Podľa ustálenej súdnej praxe záver o (úmyselnom) zavinení musí mať skutkový základ zistený súdom na podklade dokazovania práve tak, ako záver o objektívnych znakov trestného činu. Priamym dôkazom o zavinení je jedine osobné vyjadrenie obvineného, či už priznáva alebo popiera zavinenie. Subjektívna stránka je totiž psychickým vzťahom, ktorý samozrejme nemožno pozorovať priamo. To však neznamená, že zavinenie nemožno zistiť aj na podklade iných dôkazov, nielen z vyjadrenia obvineného (viď R 7/1954, R19/1971, R 60/1971).

Čo sa týka odvolacích námietok obhajoby, odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu okrem vyššie rozvinutého pochybenia okresného súdu pri podkvalifikovaní skutku, majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného,“ Z vyššie citovaného obsahu odôvodnenia odvolania odvolací súd konštatuje, že obžalovaný v dôvodoch odvolania ani nenamieta, že by skutkové závery okresného súdu nemali oporu v tom, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol postup okresného súdu rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha vyvodenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov s tým, aby odvolací súd nariadil okresnému súdu, čo má vyvodiť z vykonaných dôkazov (ustáliť iné skutkové závery o spáchaní skutku). Takejto požiadavke však odvolací súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení odvolacieho súdu preskúmavať správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže odvolací súd nemá právomoc udeľovať okresnému súdu záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť). Ako už bolo vyššie uvedené, odvolací súd môže upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať.

S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými obhajobou namietanými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo dospel ku konkrétnym záverom, vyvodenia ktorých sa domáhal obžalovaný v dôvodoch svojich odvolaní. Odvolací súd musí tiež konštatovať, že argumentácia okresného súdu, o ktorú oprel svoj záver o preukázaní skutku, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, má úplnú oporu v obsahu vykonaného dokazovania.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd na základe svojho postupu pri hodnotení dôkazov dospel k záveru, že na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy sú podľa jeho

názoru dostatočné na to, aby mohol na týchto dôkazoch založiť svoje neochvejné a nespochybniteľné presvedčenie o vine obžalovaného zo spáchania skutku, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne, logicky a opierajúc sa o argumenty, ktoré majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, vysvetlil, prečo ho výsledky vykonaného dokazovania presvedčili bez akýchkoľvek pochybností o preukázaní, že sa skutok stal a že ho spáchal práve obžalovaný.

S prihliadnutím na vyššie rozvinuté pochybenie okresného súdu ohľadom zmeny právnej kvalifikácie a úpravy skutku, odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a vo veci rozhodol sám tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom oproti rozhodnutiu okresného súdu upravil skutok tak, aby objektívne odrážal závery vykonaného znaleckého dokazovania, na ktoré odvolací súd upriamuje pozornosť. Odvolací súd na základe takto zmeneného skutku upravil aj právnu kvalifikáciu, ktorá má byť podľa názoru odvolacieho súdu - zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 k § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 123 ods. 3 písm. e), písm. i) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 3 Trestného zákona.

Pri ukladaní trestu sa odvolací súd riadil ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd druhého stupňa zistil v prípade obžalovaného existenciu jednej príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchal viac trestných činov zločin/prečin, pričom sa jednalo o jednočinný súbeh a preto nebolo možné použiť ust. § 41 ods. 2 Trestného zákona - asperačná zásada) a vzhľadom na túto skutočnosť, za použitia ustanovenia § 155 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4 Trestného zákona (prevaha príťažujúcich okolností), prichádzalo do úvahy uložiť obžalovanému trest odňatia slobody od 6 rokov až do 10 rokov (pôvodná trestná sadzba 4 až 10 rokov). Podľa názoru odvolacieho súdu uloženie trestu odňatia slobody v rámci takto navýšenej trestnej sadzby, je vzhľadom na okolnosti prípadu, aj s prihliadnutím na odstup času od spáchania skutku neprimerane prísne a preto odvolací súd pri ukladaní trestu použil ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona a s prihliadnutím na ustanovenie § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, výkon ktorého mu podmienene odložil na skúšobnú dobu 4 roky. Odvolací súd poukazuje pri mimoriadnom znížení trestu aj na skutočnosť, že obžalovaný spáchal skutok v štádiu pokusu a preto by bolo neprimerane prísne ukládanie prísnejšieho trestu, ako mu bol odvolacím súdom uložený. Takto uložený trest podľa názoru súdu dostatočne vystihuje spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaného a zároveň ide o trest potrebný na ochranu spoločnosti pred spáchaním obdobnej trestnej činnosti.

Odvolací súd zároveň v rámci adhézneho konania rozhodol v zmysle § 288 ods. 1 Trestného poriadku, že poškodené strany uvedené vo výrokovej časti rozsudku sa s nárokom na náhradu škody odkazujú na civilný proces. Pri tomto rozhodnutí odvolací súd prihliadol na skutočnosť, že pre podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody by bolo potrebné na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a trestné stíhanie by predĺžilo.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.